

Πίσω από τη δοκιμασία “κρύβεται” η ευλογία του Θεού

/ [Πνευματικά Αποσπάσματα](#)

Οι πάντες σχεδόν τη μεταστροφή τους οφείλουν σε κάποια δοκιμασία.

Η θλίψη είναι κακό πράγμα. Αλλά πίσω απ' αυτό, πίσω από τον πόνο, πίσω από τη θλίψη, πίσω από τη δοκιμασία, κρύβεται η ευλογία του Θεού, κρύβεται η αναγέννηση, η ανάπλαση του ανθρώπου, της οικογένειας. Οι πάντες σχεδόν την μεταστροφή τους την οφείλουν σε κάποια δοκιμασία. Νομίζουν ότι πηγαίνουν όλα ωραία· τους παίρνει ο Θεός το παιδί· κλάματα κακό. Έρχεται και επισκιάζει έπειτα η χάρις του Θεού και ειρηνεύουν οι άνθρωποι· και πλησιάζουν την εκκλησία, πλησιάζουν την εξομολόγηση, πλησιάζουν τον ιερέα. Χάριν του παιδιού πάνε στην εκκλησία· ο πόνος τους κάνει ν' αναζητήσουν, να προσευχηθούν υπέρ αναπαύσεως, να κάνουν τις λειτουργίες.

Ο πόνος απαλύνει την καρδιά και την κάνει δεκτική των λόγων του Θεού, ενώ πρώτα ήταν σκληρή, δεν δεχόταν. Π.χ. ένας άνθρωπος στο σφρίγος της νεότητος· εγώ είμαι σκέφτεται και κανένας άλλος δεν είναι. Να πτυχία, να και οι δόξες, να κι η υγεία, να κι οι ομορφιές, να κι όλα. Όταν όμως τον ξαπλώσει στο κρεβάτι μία ασθένεια τότε αρχίζει να σκέφτεται διαφορετικά. Ματαιότης ματαιοτήτων, τα πάντα ματαιότης. Μπορεί να πεθάνω. Τι το όφελος όλα αυτά, κι αρχίζει να

σκέφτεται διαφορετικά. Έρχεται φερ' ειπείν ένας άνθρωπος, τον πλησιάζει. Διάβασε και αυτό το βιβλίο να δεις τι λέει. Ακούει και ένα λόγο του Θεού. Τότε τον ακούει τον λόγο του Θεού. Κι άμα του δώσεις και βιβλίο, ο πόνος ήδη του έχει κάνει την καρδιά του, έτσι κατάλληλη κι ανοίγει και το βιβλίο και το Ευαγγέλιο και το διαβάζει και από εκεί αρχίζει η ανάπλαση του ανθρώπου. Και όταν γίνει καλά, αμέσως πλέον σηκώνεται και ζει προσεκτικά τη ζωή του. Δεν ζει όπως πρώτα με την υπερηφάνεια και τη φαντασία που είχε.

Η ασθένεια και η θλίψη είναι το κατ' εξοχήν φάρμακο της πρόνοιας του Θεού για να φέρει τον άνθρωπο κοντά Του και να αυξήσει την αρετή του.

Ο Ιώβ ήταν ο καλύτερος άνθρωπος πάνω στη γη, αλλά ο Θεός ήθελε να τον κάνει ακόμα καλύτερο. Και από τότε που δοκιμάστηκε, από τότε και δοξάστηκε. Ήταν καλός άνθρωπος και ευσεβής, αλλά χωρίς δοκιμασία δεν ήταν ονομαστός. Αφ' ης στιγμής όμως δοκιμάστηκε και πολέμησε και αγωνίστηκε και στεφανώθηκε και πλούτισε, από κει και ύστερα άρχισε η δόξα του, και απλώθηκε μέχρι σήμερα. Το παράδειγμά του, είναι φωτεινότατο και ενισχύει κάθε άνθρωπο που δοκιμάζεται. Αν αυτός δοκιμάστηκε που ήταν ένας άγιος, πολύ περισσότερο εμείς που είμαστε αμαρτωλοί. Και το αποτέλεσμα ήταν να τον κάνει άγιο και να του δώσει πάλι χρόνια ζωής και να τον ευλογήσει διπλά και τριπλά απ' ότι έχασε, και έτσι να γίνει ένα φωτεινό παράδειγμα ανά τους αιώνες για κάθε πονεμένο άνθρωπο· να προσαρμόζεται και ν' ακουμπάει σ' αυτό το παράδειγμα και να ξεκουράζεται και αυτός και να λέει: «Ως έδοξε τω Κυρίω, ούτω και εγένετο. Είη το όνομα του Κυρίου ευλογημένον». Σκύβει το κεφάλι και λέει: ο Θεός έδωσε, ο Θεός το πήρε. Και το παιδί ακόμα να μου πάρει, ο Θεός δεν μου το έδωσε; Το πήρε. Πού είναι το παιδί μου; Στον ουρανό; Εκεί τί γίνεται; Αναπαύεται εκεί...

Πίσω από κάθε δοκιμασία κρύβεται το θέλημα του Θεού και η ωφέλεια την οποία φυσικά ίσως εκείνο τον καιρό να μην μπορεί να την δει, αλλά με τον χρόνο θα την γνωρίζει. Έχουμε τέτοια παραδείγματα πάρα πολλά.

Όπως και με τους Αγίους Ανδρόνικο και Αθανασία. Αυτοί ήταν ανδρόγυνο· και ήταν χρυσοχόος ο Ανδρόνικος με πολύ πλούτο. Το ένα μέρος του κέρδους έτρεφε την οικογένειά του. Το άλλο μέρος του κέρδους το έδινε στους φτωχούς και το υπόλοιπο μέρος του κέρδους, το έδινε άτοκα στους ανθρώπους που δεν είχαν χρήματα. Είχαν δύο χαριτωμένα κοριτσάκια. Και μια μέρα από μία αρρώστια πέθαναν και τα δύο. Πηγαίνουν και τα θάβουν και οι δύο. Η Αθανασία η καημένη πάνω στον τάφο έκλαιγε, έκλαιγε, έκλαιγε. Και ο Ανδρόνικος έκλαιγε και αυτός. Είδε και απόειδε, τράβηξε για το σπίτι. Έμεινε η καημένη η Αθανασία και έκλαιγε πάνω στον τάφο: «Τα παιδιά μου» και «τα παιδιά μου», και κόντευε να βασιλέψει ο ήλιος και να κλείσει το νεκροταφείο. Για μια στιγμή επάνω στη θλίψη της και στη

στεναχώρια της, βλέπει και έρχεται ένα μοναχός και της λέει:

«Κυρά μου, γιατί κλαις;»

«Πώς να μην κλαίω πάτερ;» (Αυτή νόμιζε πως ήταν ο παπάς του νεκροταφείου).

«Έθαψα τα παιδιά μου, τους δύο αγγέλους μου, τους έβαλα μέσα στον τάφο και έμεινα εγώ και ο άνδρας μου εντελώς μόνοι. Δεν έχουμε δροσιά καθόλου».

Της λέει: «Τα παιδιά σου είναι στον παράδεισο με τους αγγέλους. Είναι στην ευτυχία και στη χαρά του Θεού και συ κλαις παιδί μου; Κρίμα είσαι και χριστιανή».

«Ωστε ζουν τα παιδιά μου; Είναι άγγελοι;»

«Βεβαίως είναι άγγελοι τα παιδιά σου».

Ήτανε ο Άγιος της εκκλησίας εκεί. Τελικά έγιναν μοναχοί ο Ανδρόνικος και η Αθανασία και αγίασαν....

Γέροντας Εφραίμ, Προηγούμενος Ι.Μ. Φιλοθέου